

Nr 530.

Av herrar **Sandström** och **Lövgren**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 217, med förslag till lag om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker m. fl. områden m. m.

Genom Kungl. Maj:ts proposition nr 217 till årets riksdag förelägges riksdagen förslag till ny lag för skogsvården inom Norr- och Västerbottens lappmarker samt Särna- och Idreområdena. Förslaget, som avser att avlösa nu gällande lappmarkslag, bygger liksom denna på principen om ransonerings och utsyningsvång, men innebär såtillvida en fördel framför nu gällande lag, som den innebär överflyttandet av lagens handhavande från domänstyrelsen till respektive läns skogsvårdsstyrelser.

För vår del kunna vi icke finna denna lagstiftning påkallad av det sakligt föreliggande läget, utan hade förväntat att regeringen skulle framlägga förslag till en lagstiftning som jämställde skogsägarna i Lappmarken med skogsägarna i det övriga landet. Det föreliggande utredningsresultatet torde på ett övertygande sätt ge vid handen, att den alltsedan år 1873 utövade ransonerings gentemot skogsägarna i Lappmarken har medfört, att skogstillståndet där nu är vida sämre än inom övriga delar av landet. Detta vill med andra ord säga att Lappmarkens hemmansägare tvingats att spara sin skog, så att de nu äro i besittning av ett övermått av övermogen skog, men sakna utvecklingskraftig ungskog. Den påtvungna ransonerings har helt enkelt medfört att skogstillståndet oavlåtligt försämrats utan att vare sig de själva eller det allmänna haft några fördelar av ransonerings. Så som saken nu ligger till, och då konjunkturen på trävarumarknaden reducerat rotvärdena till ett minimum, föreligga inga skäl för ett fortsatt ransoneringsvång inom dessa skogs-trakter, utan det rimligaste är att man från statsmakternas sida jämställer skogsägarna i Lappmarken med skogsägarna i det övriga landet.

I den av undertecknad Lövgren och herr Carlgren till sakkunnigbetänkandet avgivna reservationen ha utförligt angivits de skäl, som tala för en direkt övergång till den allmänna skogsvårdslagen av år 1923 och till vilken vi här anknyta vårt yrkande och hänvisa för utförligare information. Av denna reservation framgår klart, att den s. k. lappmarkslagen icke gagnat vare sig landet eller de enskilda skogsägarna i Lappmarken, och det föreligger därför

inga skäl för antagande av en separat lagstiftning för dessa delar av landet. Vill man från det allmänna sida gardera sig mot skadeverkningar av en friare lagstiftning, så kan detta ske på ett vida smidigare sätt genom att under en övergångstid av exempelvis 10 år obligatoriskt tillämpa den allmänna skogsvårdslagens *fjärde* kapitel för hela Lappmarken. Därigenom skulle man erhålla en kvalitativ kontroll över skogsuttaget och garanti för att skogsvårdens intressen bleve tillvaratagna. Men det bleve samtidigt möjligt för respektive skogsägare att råda över sin egendom så länge icke skogsvårdens intressen trädde för nära. Genom en sådan anordning skulle det allmänna besparas kostnaderna för upprättandet av hushållningsplaner på alla dessa fastigheter och således göra avsevärda besparingar samtidigt som Lappmarkens skogsägare erhöle friare händer i fråga om uttaget av den övermogna skogen.

Om riksdagen nu skulle fatta ett sådant beslut, som innebure utsynings- tvång efter samma grunder som gälla för svårföryngrad mark enligt 1923 års allmänna skogsvårdslag, så kunde under dessa tio år utredningarna om för- yngringsförhållandena i Norrland slutföras och en säker grundval för utform- ningen av begreppet svårföryngrad skogsmark vinnas.

Vi hemställa således under hänvisning till den av herrar Lövgren och Carl- gren till sakkunnigbetänkandet avgivna reservationen och till vad som här- ovan anförts,

att riksdagen ville i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 217 besluta, att 1923 års allmänna skogsvårdslag skall äga tillämpning även på de områden, som nu falla under den s. k. lappmarkslagen, med den förändringen, att fjärde kapitlets bestämmelser om utsynings tvång på svårföryngrade marker varda tillämpade över hela den nuvarande lappmarkslagens tillämpningsområde för en tid av tio år eller till dess att ut- redningarna om för yngringsförhållandena inom dessa trakter slutförts, så att en säkrare bestämning av begreppet »svårför- yngrad mark» vunnits.

Stockholm den 11 april 1932.

Nils V. Sandström.

O. W. Lövgren.